

Tereza era îngrozită, nu atât de faptul că stăpîna ei credea că duce vorba – căci nu făcuse asta – ci pentru că se simțea vinovată. De fapt, ar fi trebuit să fie certată pentru neglijență, nu pentru că ar fi spionat. Treaba ei ar fi trebuit să fie să o aștepte pe contesă la ușa camerei cu harfă pînă cînd avea să se isprăvească lecția, doar că se lăsase ademenită de o fată de la bucătărie să jumulească un păun în schimbul uneia dintre minunatele lui pene. Păunul, împodobit și glazurat cum se cuvine, avea să troneze în mijlocul mesei la cină, dar nu înainte ca frumoasa lui coadă să îi fie jumulită *in vivo*. Penele de păun trebuiau astfel smulse pentru că își pierdeau lustrul de îndată ce pasărea murea. În timp ce Tereza țintuia la pămînt cu propriu-i trup pasăroiul care se zbătea, întinzîndu-se deasupra lui, ajutorul de bucătar îi smulgea penele din coadă una cîte una. Fără a putea spune cînd, la un moment dat Tereza începu să simtă ceva foarte ciudat în jurul gleznelor, apoi mai sus, pînă pe coapse și între ele. Fără a putea da drumul pasării furioase, ținută ostatică de greutatea trupului ei, a îndurat gîdilitura, protestînd doar ceva mai puțin decît păunul. Păunul o ciupi de braț și apoi aproape că îi scoase un ochi. Era toată o zgîrietură și sîngera, dar gîdilitura cea nesuferită continua. Dar, cu timpul, senzația deveni nu numai mai ușor de îndurat, ba chiar plăcută. Pana cea moale pe care ajutorul de bucătar o plimba printre picioarele ei o înnebuni de plăcere și nerăbdare. Își lăsă încă și mai mult greutatea pe biata pasăre, pentru a-și depărta puțin picioarele ca să lase pana să-și facă lucrarea înnebunitoare. Tereza nu-și putea aminti cînd încetase pasărea să mai sufle, dar credea că era puțin după ce îi strînsese ea gîtul, de două sau trei ori, între picioare.

Tereza era încă sub vraja întîlnirii ei cu păunul și penele lui în timp ce asculta învinovățirile stăpînei

ei. Se aruncă la pământ și încep să sărute papuceii de dantelă ai Elisabetei. Elisabeta încetă, uimită, și luă acest act de căință drept o dovadă a vinovăției. Înșfăcă un smoc din părul roșu al fetei și smulse. Tereza țîșni drept în picioare.

— Deci tu ai fost, spurcată scursură de întunerice, cea care ai dus mai departe ce am spus eu despre îngeri.

Tereza protestă în van și-și strigă nevinovăția. Elisabeta, posedată de o putere pe care nu știa că o are, o trase în jos pe o scară îngustă, spunându-i buruiană otrăvitoare, pește împutit și șobolancă turbată. Îi dădu și niște lovituri cam la întâmplare slujnicii încremenite de uimire.

Prinse în sfada lor, cele două fete se treziră la piciorul scării într-o cameră goală și rotundă, care avea doar o singură fereastră, aproape de tavan. Nu era foarte mult loc în încăperea și Elisabeta o fugări pe Tereza cu furie crescîndă, pînă se prăbuși de oboseală. Numai atunci privi în jur.

— Unde sîntem?

Tereza habar nu avea. Camera semăna cu un puț secăt. Singurele obiecte care nu erau făcute din piatră erau două inele de fier, aflate deasupra capului Elisabetei și fereastra cea afumată. În timp ce Tereza îi explica, toată o lacrimă, de ce nu ar fi putut fi ea cea care îi purtase spusele către contesa Nádazdy, Elisabeta încerca să-și amintească ce anume din camera aceasta i-o făcea atît de cunoscută. Îi aducea aminte de unul din pasajele secrete de la Keresztur. Era sigură că încăperea ducea spre alte camere. Ducea dorul zilelor în care se putea strecura neobservată ca să privească viețuirea lipsită de inhibiții a supușilor săi în camerele lor. Trebuia să găsească o hartă.

În seara aceea, la cină, Ursula nu lăsă să se vadă că ar ști ceva despre blasfemiile Elisabetei.

De fapt, nici nu o prea interesau îngerii, nici măcar Lucifer. Pentru moment, anumite considerațiuni practice erau de mult mai mare importanță. La masă erau mai mulți oaspeți, inclusiv o rudă de departe a Elisabetei, un conte excentric, rudă dinspre tată, care tocmai ce se întorsese de la Viena cu vești tulburătoare. El le spuse că turcii strîngeau oaste pentru a încerca, a doua oară, să cucerească lumea creștină, dar împăratul Maximilian nu pregătea o apărare pe măsură. Pe el îl îngrijora pierderea controlului asupra provinciilor din Apus, în special orașele germane, care cedau unul după altul învățăturilor lui Luther. Părea că nu are habar de amenințarea dinspre Răsărit. Ungaria se afla pe linia frontului unui eventual atac al turcilor și visteria regelui era aproape goală. Toți nobilii trebuiau să se strîngă sub flamura regelui și să se lupte pentru creștinătate. Acum – ca și în alte dăți în ultimele două veacuri, dar încă mai abitir –, soarta creștinătății stătea în mâinile cavalerilor unguri.

După ce contele împărtăși aceste vești îngrijorătoare, începură să cumpănească anume care cetăți aveau să se afle drept în calea năvălirii turcești și se cereau de aceea întărite. Ursula se gîndi de îndată la Catice și Lockenhaus și decise să îl cheme înapoi pe Franz de la Viena pentru a supraveghea construirea noilor ziduri. Tot astfel, se cerea de îndată să se ridice o armată nouă, o sarcină grea, dată fiind răzvrătirea aproape fățișă a orășenilor împovărați de biruri și nemulțumirea proprietarilor de pămînturi.

Terminînd de discutat aceste chestiuni serioase, contele o imploră pe Ursula să permită poetului Elisabetei, Melotus, să încerce să le spună o poveste. Primi încuviințarea și Melotus intră în încăpere, strîngînd la piept lira.

Păunul glazurat la a cărui jumulire participase și Tereza odihnea în toată splendoarea în mijlocul

mesei de banchet, cu penele lui iridiscente, albastru-verzui, aranjate cu eleganță în jurul platoului. Tereza, care ședea în spatele Elisabetei, gata să-i împlinească orice poruncă, se înfioră fără voie, încercînd să afle care anume dintre pene se jucase între picioarele ei în dimineața aceea. Ochiul albastru din mijlocul uneia dintre ele clipi șmecherește către ea.

Melotus, aruncînd priviri lacome pãunului care era acum împãrțit în farfuriile oaspeților, începu să aducă un omagiu încîlcit și plin de înflorituri tuturor doamnelor de față. O compară pe Ursula cu soarele, ținut de Dumnezeu în mîinile sale și care încălzea toate inimile din univers. Respirația ei era un cîmp de flori și făcea din orice cavaler care se afla acolo unde suflarea ei îl putea ajunge un rob al iubirii, gata să-și pună spada în slujba ei... Ursula îi reteză vorba cu un gest al mîinii, așa că poetul își întoarse fața grasă, ca o lună plină, către Elisabeta, ciupi o strună și spuse :

— Cupa de cristal, plină de lumină, a Graalului stă deasupra capului tău drag, doamna mea, gata să picure stropi de foc, frumusețe și nemurire în minunatele tale plete.

Era destul ce spusese, dar Melotus mai avea săgeți de metafore în tolbă.

— Zeițele iubirii din străvechime s-au adunat în pădure ca să-ți țeasă viață vrăjită, doamna mea și cînd gătară de țesut, zeițele înțelepciunii avură a-și adăuga firul de aur într-însa.

Auzind acestea, Elisabeta, luînd modelul Ursulei, își flutură mîna în aer, ca să-l facă să tacă și toată lumea rîse.

Cînd, în cele din urmă, Melotus își spuse povestea, aceasta fu cu totul deosebită de ușurătatea începutului său măgulitor.

„Nu cu mult înainte de vremea în care Regele Ștefan ne-a salvat sufletele, incredințîndu-le lui

Hristos, pe locul unde șade acum castelul Sarvar se înălța castelul unei căpetenii păgîne. Căpetenia asta avea șapte fete într-atîta de frumoase că trebuia să le țină într-o cameră întunecată, cu șapte pereți, pentru că dacă le-ar fi dat drumul afară, ar fi întunecat lumina soarelui. Pentru că în camera aceea era întuneric, fetele nu văzuseră niciodată cît erau de frumoase.

Odată, cînd căpetenia era plecată la război, un tînăr se prefăcu în pasăre și zbură astfel în camera fetelor. Aduse cu el o făclie și o oglindă. Pe cînd fetele se uitau uimite la chipurile lor frumoase din oglindă, el le lăsă grele pe toate cu sămînța lui.

Cînd căpetenia veni de la război, găsi toate fetele borțoase cu plod, privindu-se neputincioase în oglindă. Căpetenia se înfurie cumplit și jură să se răzbune pe bărbatul-pasăre care îi spurcase fetele.

Se duse la o vrăjitoare și făcu un tîrg cu ea. Dacă hîrca avea să i-l aducă pe băiat, căpetenia îi va da una din fete și copilul ei, să facă cu ei ce dorește. Vrăjitoarea țesu o plasă din părul ei și așa îl prinse pe bărbatul-pasăre cînd acesta veni din nou să se împreuneze cu fetele. Îl aduse prins așa în mreajă în fața căpeteniei, care îl fierse pe omul-pasăre într-un cazan. Apoi le dădu drumul fetelor din camera cea întunecoasă, puse masa cu șapte talere de aur și le puse să mănînce din cel ce le furase fecioria.

În timp ce îi sugeau oasele, fără să-și dea seama că el e, un stol de rațe negre se pogorî asupra fetelor, le înhățară de păr și duse fură, cu fete cu tot. Zburară deasupra unui lac și dădură drumul fetelor înfricoșate în apele cele vii ale tăului și ele pe dată se prefăcură în șapte lebede negre. Pieile lor ome-nești plutiră pe ape și se prinseră de niște răchiți, la mal. Vrăjitoarea adună pieile și le înturnă căpeteniei, care își pierdu mințile de durere. Cotoroața suflă asupra pieilor pînă cînd acestea se prefăcură

într-un ghem de lână. Din lâna asta, vrăjitoarea împleti o nouă fată.

Căpetenia fu tare bucuroasă, dar vrăjitoarea spuse :

— Asta e fata pe care mi-ai promis-o. Acum, îmi mai datorezi un copil.

Căpetenia nu știa de unde să ia un copil, așa că se prinse să o lase grea pe fată chiar el. Dar fata, pe numele ei Cosînzeana, nu se lăsă.

În cele din urmă, îi dădu fetei o oglindă. Ferme-cată de propria-i frumusețe, se supuse tatălui ei și rămase și ea grea. Dădu naștere unei fete, care fugi de acasă și se mărită cu soarele. Căpetenia muri de inimă rea. Vrăjitoarea o ținu pe fată într-o temniță de piatră, supărată foc că pruncul ce-i fusese promis fugise. În țara în care au trăit, cresc crini care au formă de lacrimă.

Nu mult după aceste întâmplări, veni regele Ștefan și eliberă toate sufletele întru Hristos. Când toate sufletele se uniră cu Hristos, crinii care crescuseră din lacrimi se prefăcură în splendori de bucurie și mîntuire. O casă preafericită – casa Nádazdy – prinse rădăcini aici și nimic nu mai rămase din vechea tristețe, doar povestea asta.“

Pestrița adunare, care sperase la ceva mai la modă, o poveste despre cavalerii Mesei Rotunde, poate, sau despre iubirea lui Tristan și a Isoldei, nu fu mulțumită cu acest basm din popor. Melotus fu trimis la trebile sale fără să primească nici măcar o felie din păunul acum descărnat, iar acrobații și saltimbancii îi luară iute locul.

Elisabeta nu era nemulțumită de povestea celor șapte surori. Pe ea o umpluse de uimire și neliniște. Cum se putea ca o singură fată să fie țesută din șapte? Ar putea Darvulia să ia șapte fete și să facă doar una? Elisabeta privi în jur și își imagină că sala de banchete devenise un mare război de țesut.